

Finns Felix gatubarn?

Felix finns, men han heter något annat. Jag träffade honom första gången på ett hem för gatubarn i Guatemala City. Jag var i landet som journalist och skulle blanda annat skriva artiklar om gatubarn.

Så fort jag såg honom och pratade med honom kände jag att den här pojken vill jag skriva om. Han var så intressant, så otroligt levande, ingen kunde vara så lycklig som han, ingen så djupt olycklig. Det blev flera artiklar om honom.

Hemma i Sverige igen fick jag vet att någon mördat ett gatubarn med hjälp av en handgranat gömd inne i en påse från McDonalds. Jag var rädd att den mördade pojken var pojken Juan Carlos som jag träffat och försökt hjälpa att hitta sin pappa. Mordet med handgranaten fick mig att bestämma mig. Jag återvände till Guatemala, den här gången skulle jag inte skriva artiklar utan samla in materiel till några böcker om gatubarn i Guatemala.

Den första jag ville träffa igen var Felix. Han fanns inte på barnhemmet där jag träffat honom förut. Gatubarn jag pratade med på gatorna sade; "Leta utanför Socialministeriet. Han brukar sova på trottoaren utanför."

Jag såg honom på långt håll. En pojke som låg och sov på trottoaren. Att han valde att sova här förstod jag, det fanns en busshållplats och mycket folk, utanför Socialministeriet borde han vara trygg.

Då såg jag en man med grova militärkängor som kom gående på trottoaren, när han fick syn på den sovande pojken, stannade han till och började sparka honom.

Ingen reagerade. Jag befann mig väl 100 meter bort och började springa mot den sparkande mannen medan jag skrek:

- Hallå där! Stopp! Slutaaa!

De vuxna på trottoaren reagerade inte, de tittade bara bort, mannen med kängorna gick lugnt vidare.

När jag satte mig ner på knä och tittade på pojken såg jag att det var Felix, men det gick knappat att känna igen honom, ansiktet var svullet, han hade högt feber. Han hade fått tre knivhugg i ansiktet och ett i sidan. Hur han kommit till sjukhuset visste han inte, men han hade blivit sydd med 17 stygn. Han fick inte ligga kvar, läkaren hade slängt ut honom från sjukhuset tillsammans med ett recept på antibiotika. "Ta den här medicinen, annars blir såren infekterade", var det sista läkaren sade.

Eftersom han inte hade några pengar kunde han inte hämta ut medicinen. Såren blev infekterade och han brann av feber när jag hittade honom.

Den här händelsen tog jag med i boken Felix Gatubarn, men jag låter några socialarbetare från hemmet från gatubarn hitta honom och hjälpa honom.

Felix erfarenheter av vuxna var dåliga, han sade att "de ser oss gatubarn som ohyra", han sade flera gånger under vår mångåriga vänskap att "vuxna ser på gatubarn som ohyra, som loppor, löss och kackerlackor, något man skulle göra sig med, som man stampar på och krossar med foten".

Det fanns bara en vuxen han litade på, tiggerskan Doña Delfina. Hon var alla gatubarns mamma, hon lyssnade på alla och var en mycket klok kvinna när hon inte var alltför drogad. Hon blev också min vän. Jag tjuvlyssnade ofta på samtal mellan Felix och tiggerskan. En gång var Felix djupt olycklig, han ville prata om döden. Han hade hört att alla gatubarn kom till helvetet och att det fanns en speciell avdelning där för gatubarn.

Doña Delfina tröstade honom och sade att det är självklart att alla gatubarn kommer till himlen.

- Det är inte ert fel att ni lever på gatorna. Det är de vuxnas fel.

Jag har träffat Felix flera gånger sedan jag skrev böckerna *Gatubarnsmordet* och *Felix gatubarn*.

Vi går alltid till restaurant Pollo Campero och vräker i oss kyckling med pommes och Felix börjar alltid berätta allt som hänt honom sedan vi sågs senast. Orden forsar ur honom, han berättar allt huller och buller och jag förstår bara hälften.

Från Sverige brukar jag ta med en häftig tröja som present. Hans favorittröja var en med en döds-kalle som det kröp ut en orm ur. Men allra mest uppskattade han en tröja med en varg på. På gatorna brukar han kallas *El Loco*, Galningen, men själv ser han sig som en varg, en ensamvarg.

Gatubarnsmordet och *Felix Gatubarn* är korta och lättlästa. I båda böckerna har jag skildrat mordet på Juan Carlos som Felix blir vittne till.

Felix har sett mördaren. Han tänker inte sluta leta förrän han hittat mördaren, så slutar boken *Felix Gatubarn*.

När jag så småningom skrev en fortsättning på de här två böckerna är Felix en av huvudpersonerna, boken heter *Offensiv Röda Nunnan* och är varken kort eller lättläst. Den är tvärtom lång, ganska svårläst och framför allt otäck, för den skildrar det vidriga man i Guatemala kallar " *limpieza social*", social städning. Det finns grupper i samhället som städar bort människor de inte tycker är värda att leva – som tiggare och gatubarn.

